

VII

ΕΙΣΠΑΡΓΑΝ

Στροφή Α.

Σοβαρόν, θικηλάν
δόσε τόνον, ω Λύρα·
λέβε δεστραπήν, και ηθος
λέβε νοσέ, θυμούμεν
έγδοξον έργον.

Β'.

Δικαρεπή οί άθανατοι
έδωσαν τών ανθρώπων
και ατίμητα δώρα·
ἀγάπην, ἀρετήν,
ενσπλαγχνον στήθος.

Γ'.

Άλλα και φρενῶν πτέρωμα·
δπως, δταν ή τύχη
εις τὰ κρημνὰ τοῦ βίου
τῆς ἀμάξης πλαγίαν
τὴν δριμήν φέρη·

Δ'.

ήμετε, ώς τὰς κλαγγάδες
εις τὰ σύννεφα ἀφίνει·
ο μέγας ἀετός
και εις τὰ βαθέα λαγκάδια
ἀφρούς και βράχους·

Ε'.

δροίως ὑπερπετάξαντες,
μακρὰν δπίσω ιδῶμεν
τὴν δρυγήν τῶν τροχῶν
ἀπὸ τυφλᾶς ἥγιας
διασυρομένων.

Ω'.

Ώς ἀγλαὰ τοσαῦτα·
δῶρα δοξελογοῦνται,
ἄλλα πολὺ ἀγλαώτερον
ο νοῦς δπού ἀποφεύγει
τὴν δουλωσύνην,

Ζ'.

Τποκυμαιγομένους
δασέας ἔλαιωνας
ή Πάργα θυμηλοκάρηνος
βλέπει· και αὐτὴν δ "Αρης
ὑπερεφίλει.

η'.
Άλλα μόλις ή χάλαζα
ἔπαινε τοῦ πολέμου,
και σύ, Δάματρα, ἐχάριζες
τὸν δαιψιλῆ χρυσόν,
πόθος Ζεφύρων.

θ'.
Έχεον πολυάριθμα
μελισσῶν ἔθνη οἱ σύριβλοι
τῆς Πάργας· βομβηδὸν
εἰς τὸν πολὺν ἐπέταον
καρπὸν λυαῖον.

ι'.
Καλός, γλυκὺς οἱ ἀέρας
όπού πρῶτον ἐπίναμεν,
και η θρέπτειρα γῇ
ἀπὸ τὸν ιδρωτά μας
πεποτισμένη.

ια'.
Οιμως διὰ ποιον οἱ δοῦλοι
πίνουσι τὸν ἀέρα;
κεντάουσι τὸ ἄροτρον
και πολὺν στενάζουν κόπου,
δμως διὰ ποιον;

ιβ'.
Ψυχὴ ἀνδρικὴ ἀπορρίπτει
φρόνημα χαμερπές·
ἀπὸ τὸ ἀμβροσίοδημον
στόμα τῶν αἰωνίων
ή γνώμη ρέει.

ιγ'.
Τῶν πολλῶν τὰ συμπόσια
ο στίχος ἐπιτρέχει·
βραχυχρόνιος ήχῳ
τὴν σιγὴν δὲν ἐτάραξε
τῆς δουλωσύνης.

ιδ'.
Σεῖς μόνοι δπού ἐκλαδεύατε
τὴν Παργινὴν ἔλαιαν,
σεῖς ἀπὸ τὸν ἀθάνατον
λόγον μόνον ἐτράφητε,
έσεις, ω χρόρειοι.

τε'.

Τὰ συνήθη χωράφια
ἀφίνοντες, ἐφύγατε
τὸν ὄντον, προτιμῶντες
τὴν πικρὸν ἔσνιτείν
καὶ τὴν πενίαν.

ιστ̄.

Πλήν, τῆς ἐπιστροφῆς
ἔχάραξεν ἡ γῆρας.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΥ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΦΟΡΙΑΣ ΔΙΕΤΘΩΝΗΣ: ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Θ. ΠΕΤΣΙΟΥ

Πάντοτε οἱ ἐπουράνιοι
μεγαλόθυμον γένος
ὑπερασπίζουν.

ιε'.

Ἐκεῖ δποὺ ἐκαύσατε
(έλληνική φροντίδα !)
τῶν προγόνων τὰ λείψανα,
πάλιν ἡ πρόνοια χεῖρες
ἐκεῖ σᾶς φέρνουν.

VIII

ΕΙΣ ΑΓΑΡΗΝΟΥΣ

Στροφὴ α'.

Ἐνας Θεὸς καὶ μόνος
ἀστράπτει ἀπὸ τὸν ὄντον
θρόνον· καὶ τῶν χειρῶν του
ἐπισκοπεῖ τὰ αἰώνια
ἀπειρά ἔργα.

β'.

Κρέμονται ὑπὸ τοὺς πόδας του
πάντα τὰ ἔθνη, ὡς ιρέμεται
βροχὴ ἔτι ἐγαέριος
ἐν φοιμώνται οἱ ἀνεμοὶ¹
τῆς οἰκουμένης.

γ'.

Ἄλλ' ἡ φωνὴ του ἀκούεται,
φωνὴ δικαιοσύνης,
καὶ ἡ ψυχὴ τῶν ἀνόμων,
ὡς αἴματος σταγόνες
πέφτουν στὸν ἀδην.

δ'.

Τὸν δσίων τὰ πνεύματα,
ὧς ἀργυρέα διμίχλη
τὰ ὄψηλά ἀναβαίνει,
καὶ εἰς ποταμοὺς διαλύεται
φωτὸς καὶ δόξης.

ε'.

Μόνον βλέπω τὸν Ἡλιον
μένοντα εἰς τὸν ἀέρα.

τοὺς τριγύρων χορεύοντας
οὐρανοὺς κυβερνάει
μὲ δίκαιον νόμον.

στ̄.

Φαίνεται εἰς τὸν δρίζοντα
ώστὲν χαρᾶς ἰδέα,
καὶ φωτίζει τὴν γῆν
καὶ τῶν θυητῶν τὰ ἔργα
τῶν πολυπόνων.

ζ'.

Ομιως ἴδοι τὰ σκῆπτρα
ἀφησεν, ἐβιαζεισεν·
ὅτι ἀνάγκην τὸ ἀνθρώπινον
στῆθος ἔχει ἀναπαύσεως
ἀνάγκην θηνου.

η'.

Ποιος ποτὲ τοῦ Θεοῦ,
ποιος τοῦ Ἡλίου ὥμοιασεν;
Διατί βιωμούς, θυμίσια,
διατί ζητοῦν οἱ μύριοι
τύραννοι, κ' ὅμιγονε;

θ'.

Ἔψιστοι αὐτοί! Λαμπρότεροι
αὐτοὶ τῶν ἀλλων! Μόνοι!
Λαμπροὶ κ' ὄψιστοι οἱ δίκαιοι,
καὶ μόνοι τῶν ἀνθρώπων
οἱ εὐεργέται.

ΔΙΕΤΟΣ ΔΙΑΤΡΟΦΗΣ ΤΟΜΟΥ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΑΝΤΙΝΟΥ Ο. ΠΕΤΣΙΟΥ

κ'.
Κριται ὡς θεοί! Καὶ πότε
τὴν ἀρετὴν ἀθλίως
πότε δὲν ἐκατάτρεξαν;
πότε εὐσπλαγχνίαν ἔγνώριασαν,
δικαιοσύνην;

ια'.
Μὲν ὑπερηφάνους πόδας
καταφρονητικούς,
δὲν πατούν τὸ χρυσοῦν
συγτριψθέν τῷρας ζύγωθρον
τοῦ δρθοῦ νόμου;

ιβ'.
Τὸ ἀχέρταστον δρέπανον
αὐτοῖς βαστοῦν· θερίζουν
πάντ' δσα δὲρωτάς μας
ἀρίμασεν ἀστάχυα

ιγ'.
διὰ τοὺς μίσους μας.

τρέξε ἐπάνω εἰς τὰ κύματα
τῆς φοβερᾶς θαλάσσης,
κινδύνευσε, ἀναστέναξε,
πίε τὸ πικρὸν ποτήριον
τῆς ξενιτείας.

ιδ'.
διὰ τὴν τροφὴν ποὺ ἔσύναξες
μὲ κόπους ἀνεκφράστους,
εἰς τὰ παραθαλάσσια
ἴδου χάσκει τὸ λαίμαργον
στόμα τυράννων.

ιε'.
Τί τὰ εὐωδῆ ἀγκαλιάζετε
προσκέφαλα τοῦ γάμου;
τί φιλεῖτε τὸ μέτωπον
ἱερὸν τῶν γονέων σας
μὲ τόσον πόθον;

ιστ'.
τί τὸν ἀγκαλιάζετε
προσκέφαλα τοῦ γάμου;
τί φιλεῖτε τὸ μέτωπον
ἱερὸν τῶν γονέων σας
μὲ τόσον πόθον;

τὰ ξένη ἀθώα.
Ἡ σάλπιγγα, τὰ τύμπανα
σᾶς προσκαλοῦν· ἀδίκους,
ἀσυγέτους πολέμους
φέρετε, κατασφάξατε

ιε'.
"Οχι μόνον τὸν ἰδρωτα,
ἀλλὰ καὶ τὸν αἷμα οἱ τύραννοι
ζητοῦσιν ἀπὸ σᾶς,
καὶ ἀφ' οὐ ποτάμια ἔχύσατε,
μήπως τοὺς φθάνει;

ιη'.
Τὴν πνοήν σας, ἀχόρταστοι
ἐπιθυμοῦν· ἀλλοίμονον
ἄν ποτε ἐπὶ τὰ σφάγια
τῶν τυράννων ἀναστε-
νάξῃ ἡ ψυχὴ σας.

ιθ'.
"Αλλοίμονον, ἀλλοίμονον,
ὅταν δὲν θεός πέμψῃ
ἀκτῖναν ἀληθείας
καὶ μὲ αὐτὴν τὸ στῆθός σας
ζωοποιήσῃ.

ικ'.
"Εάν τις τὸ νουθέτημα
θείον ἀκολουθήσῃ,
στόμα μαχαίρας, βάσανα,
κλαύματα φυλακῆς
τότε δὲ προσμένῃ.
κα'.
Καὶ τοιοῦτοι, ἐμπρός σας
ἔγω νὰ γονατίσω!

"Η γῆ δὲ σχισθῇ, εἰς τὸ βάραθρον
ἡ βροντὴ τὸ οὐρανοῦ
δὲ μὲ τινάξῃ.
κβ'.
προτοῦ σᾶς ἀτιμήσω,
ὦ γόνατά μου. Ἀτάρακτον
ἔχω τὸ βλέμμα, ὅπόταν
τὸ καταβάσιον εἰς πρόσωπον
ἔνδει τυράννου.
κγ'.
Ἐσεῖς ὡσάν δὲ "Ηλιος
λαμπροί! Ναί, φλόγας βέβαια
βλέπω διαδημάτων,
ἀλλὰ τὰς δυστυχίας μας
μόνον φωτίζουν.

ΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ

Στροφή Α.

Δυστυχισμένα πλάκατα
τῆς πλέον δυστυχισμένης
φύσεως, τελειώνομεν
ἐναὶ θρίγονοι καὶ εἰς ἄλλον
πέφτομεν πάλιν.

β'.

Τηρεῖς κατεδικάσθημεν,
δολιοι, κοπιασμένοι,
πάντα νὰ κατατρέχωμεν,
ἄλλα ποτὲ δὲν φθάνομεν
τὴν εὐτυχίαν.

γ'.

Ίσως (ἀν δὲν μὲ τρέφῃ
ματαιά ἐλπίς) εὑρίσκεται
μετὰ τὸν θάνατόν μου
γλυκυτέρα ζωὴ
καὶ μὲ προσμένει.

δ'.

Ομως, διατί ἔτιν ἔσπειρε
παντοῦ εἰς τὴν οἰκουμένην
τὴν χαρὰν μὲ τὴν θλίψιν
τοῦ ἐπουρανίου πατρὸς
τὸ δικαιον χέρι.

ε'.

Διατί κ' ἔδω δικού μι' ἔρριψεν
εἰς τὴν ἀέριον σφαῖραν,
μίαν νὰ μὴν εῦρω τρέχουσαν
διὰ μέ, μόνην μίαν βρύσιν
παρηγορίας;

στ'.

Βρύσιν! — Καὶ τὰ θαυμάτων
τῆς Ἀρετῆς ἀέναα
νερὰ δὲν βλέπω; Χύνονται
ποταμηδὸν τριγύρω μου,
τὴν γῆν σκεπάζουν.

ζ'.

Ω θηγοί, ποτισθῆτε!
Ἐὰν τὸ θεῖον πίετε

ρεῦμα, ὁ πόνος μὲ δάκρυα
τὴν τρέπεται, τὸ στρῶμά σας
ἄς βρέξῃ τότε.

η'.

Ἄς ξλιθη τότε, ἄς ξλιθη
νὰ σᾶς περικυλώσῃ
μὲ σκοτεινά, βρονταῖα,
πεπυκνωμένα σύννεφα
ἡ δυστυχία.

θ'.

Μιὰ δύναμις οὐράνιος
εἰς τὴν ψυχήν σας δίδει
πτερὰ ἐλαφρά, καὶ ὑψώνεται
λαμπρὸν τὸ μέτωπόν σας
ὑπὲρ τὴν νύκτα.

ι'.

Ἄπὸ τὰ δλύμπια δώματα
δροσερὸν καταβαίνει
χαρᾶς, ἐλαίου φύσημα,
καὶ στεγνώνει τὰ δάκρυα,
τὸν ἴδρωτά σας.

ια'.

Ἐκεὶ δικού ἐπανήσατε,
ἴδού οἱ καρποὶ φυτρώνουν,
καὶ τ' ἀνθη ἴδού σκορπίζουσι
τὰ κύματα εὐτυχῆ
τῆς μυρωδίας.

ιβ'.

Τῆς φιλίας ἡ Χάριτες
καὶ τοῦ Γρεγαλίου συμπλέκουσι
χορῶν πλουσίους στεφάνους:
Βιωμὸν ἔχουν τὸν θρόνον σας.
καὶ τὸν διξάζουν.

ιγ'.

Άν εἰς δικαίους ἔλθητε
πολέμους, ἢ ἔνα μνῆμα,
μνῆμα τίμιον εὑρίσκετε,
ἢ τῶν θριάμβων τ' φρυματα
καὶ τὰ κλωνάρια.

ιδ'.

Τὰ πολύχρυτα πέπλα,
καὶ τὸ ἀρώματα δὲ Πλοῦτος,
γλυκὺν δὲ Σοφία τὸ φίλημα
σᾶς χαρίζει, ἐὰν εἶναι
μὲ σᾶς δὲ θρήνο.

ιε'.

Ω 'Αρετὴ! πολύτιμος
θεά, σὺ ἡγάπας πάλαι
τὸν Κιθαιρῶνα σήμερον
τὴν γῆν μὴ παραιτήσῃς
τὴν πατρικήν μου.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΤΟΜΕΑΣ ΦΛΟΣΦΙΑΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΤΘΩΝΗΣ: ΑΝ.ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ

X Ο ΩΚΕΑΝΟΣ

Στροφὴ α'.

Γῇ τῶν θεῶν φροντίδα,
Ἐλλάς, ἡρώων μητέρα,
φίλη, γλυκεῖα πατρίδα μου,
νύκτα δουλείας σ' ἐσκέπασ,
νύκτα αἰώνων.

β'.

Οὕτω εἰς τὸ χάος ἀμέτρητον
τῶν οὐρανίων ἐρήμων,
νυκτερινὸς ἔξαπλωσεν
ἔρεβος τὰ πλατέα
πένθιμα ἐμβόλια.

γ'.

Καὶ εἰς τὴν σκοτιάν βαθεῖαν,
εἰς τὸ ἀπέραντον διάστημα,
τὰ φῶτα σιγαλέα
κινῶνται τῶν ἀστέρων
λελυπημένα.

δ'.

Ἐχάθηκαν δὲ πόλεις,
ἐχάθηκαν τὰ δάση,
καὶ δὲ θάλασσα κοιμᾶται
καὶ τὰ βουγά· καὶ δὲ θόρυβος
παύει τῶν ζώντων.

ε'.

Εἰς τὰ φρικτὰ βασιλεῖα
δύοιάζει τὸν θανάτου
ἡ φύσις δλη· ἐκεῖθεν
γίχος ποτὲ δὲν ἔρχεται
ὑμνῶν δὲ θρήνων.

στ'.

Αλλὰ τῶν μακαρίων
σταύλων ίδου τὰ ἡφα
κάγκελλα δὲ "Ωραι ἀνοίγουσιν,
ίδου τὰ ἀκάμαντα ἄλογα
τοῦ Ἡλίου ἐκβαίνουν.

ζ'.

Χρυσᾶ, φλοιώδη, καίουσι
τοὺς δρόμους τοῦ ἀέρος
τὰ δεμιολητήρια πέταλα·
τοὺς οὐρανοὺς φωτίζουσι,
λάμπουσαι δὲ χαῖται.

η'.

Τώρα δὲ πάνοιγει τὸ ἀνθη
εἰς τὸν δροσώδη κόλπον
τῆς γῆς δὲ αὐγῆς· καὶ φαίνονται
τώρα τῶν φιλοπόνων
ἀγδρῶν τὰ ἔργα.

θ'.

Τὰ μυρισμένα χεῖλη
τῆς ἡμέρας φιλοῦσι
τὸ ἀναπαυμένον μέτωπον
τῆς οἰκουμένης· φεύγουσιν
δνειρα, σκότος,

ι'.

Βπνος, σιγή· καὶ πάλιν
τὰ χωράφια, τὴν θάλασσαν,
τὸν δέρα γεμίζουσι
καὶ τὰς πόλεις μὲ κρότον,
ποίμνια καὶ λύραι.

ια'.

Εἰς τοῦ σπηλαίου τὸ στόρα
ἴδου προβαίνει ὁ μέγας
λέων, τὸν φοβερὸν
λαιμὸν τετριχωμένον
βρέμων τινάζει.

ιβ'.

Ο δευτέρος ἀφίγει
τοὺς κρητικούς ὄψιμούς.
κτυπάσουσιν ἡ πτέρυγες
τὰ νέφη, καὶ τὸν Ὀλυμπὸν
χλαγγή σχίζει.

ιγ'.

Ἐθλώψε τὴν Ἑλλάδα
νῦντα πολλῶν αἰώνων,
νῦντα μακρᾶς δουλείας,
αἰσχύνη ἀνδρῶν ἡ θέλημα
τῶν ἀθανάτων.

ιδ'.

Ἡ χώρα τότε ἐφαίνετο
ναὸς ἡρειπωμένος,
δπου οἱ φαλμοὶ σιγάουσι,
καὶ τοῦ κισσοῦ τὰ ἀτρέμητα
φύλλα κοιμῶνται.

ιε'.

Ωσάν ἐπὶ τὴν ἄπειρον
θάλασσαν τῶν ὀνείρων
δλίγαι, ἀπηλπισμέναι
ψυχαὶ νεκρῶν διαβαίνουσι
μὲ δίχως βίαν.

ιετ'.

οῦτως ἀπὸ τοῦ Ἀθωνος
τὰ δένδρα ἔως τοὺς βράχους
τῆς Κυθήρας, κυλίουσα
τὴν διμαξαν βραδεῖαν,
οὐρανοδρόμον.

ιετ'.

ἡ τρέμορφος Ἐκάτη
ἔθεώρει τὰ πλοῖα,
εἰς τοῦ Αἰγαίου τοὺς κόλπους
λάμποντα ἀδόξως, φεύγοντα
διασκορπισμένα.

ιη'.

Σὺ τότε, ὡ λαμπροτάτη
κόρη Διός, τοῦ κόσμου
μόνη παρηγορία,
τὴν γῆν μου σὺ ἐγθυμήθηκες,
ὡς Ἐλευθερία.

ιθ'.

Ἡλθ ἡ θεά· κατέβη
εἰς τὰ παραθαλάσσια
κλυτὰ τῆς Χίου· τὰς χεῖρας
ἄπλωσ' ὅρθη, καὶ κλαίουσα
λέγει τοιάδε:

ιη'.

— Ὡκεανέ, πατέρα
τῶν χορῶν ἀθανάτων,
ἀκουσον τὴν φωνήν μου,
καὶ τῆς ψυχῆς μου τέλεσον
τὸν μέγαν πόθον.

ια'.

Ἐγδοξον θρόνον εἶχον
εἰς τὴν Ἑλλάδα τύραννοι
πρὸ πολλοῦ τὸν ιρατοῦσι·
σήμερον σὺ βοήθησον,
δός μου τὸν θρόνον.

ιβ'.

Οταν τοὺς ἀνοήτους
φεύγω θυητούς, μὲ δέχονται
ἡ πατρικαὶ σου ἀγκάλαι·
ἡ ἐλπὶς μου εἰς τὴν ἀγάπην σου
στηρίζεται δλη.—

ιγ'.

Εἶπε· καὶ εὐθὺς ἐπάνω
εἰς τὰς ροάς ἐχύθη
τοῦ Ὁκεανοῦ, φωτίζουσα
τὰ νῦντα οὔρα καὶ θεῖα,
πρόφραγτος λαμψις.

ιδ'.

Αστράπτουσι τὰ κύματα
ώς οἱ οὐρανοί, καὶ ἀνέφελος,
ξάστερος φέγγει ὁ ἥλιος,
καὶ τὰ πολλὰ νησία
δείχνει τοῦ Αἰγαίου.

ιε'.

Πρόσεχε τώρα· ώς ἀνεμος
σφοδρὸς μέσα εἰς τὰ δάση,
ὅ ἀλαλαγμὸς σηκώνεται·
ἀκουε τῶν πλεόντων
τὸ ἔῖα μάλα.

ιη'.

Σχισμένη ὑπὸ μυρίας
πρώρας, ἀφρίζει ἡ θάλασσα·
τὰ πτερωμένα ἀδράχτια
ἐλεύθερα ἔξαπλώνονται
εἰς τὸν ἀέρα.

κέ'.

Ἐπὶ τὴν λίμνην οὖτας
αὐγερινὸν πετάουσι
τὰ πλήθη τῶν μελίσσων,
ὅταν γλυκὺ τοῦ ἔαρος
φυσάῃ τὸ πνεῦμα.

κη'

ἐπὶ τὴν ἄμμον οὖτα
περιπατοῦν οἱ λέοντες
ζητοῦντες τὰ κοπόδια,
τὴν θέρμην τῷ γάνυχῶν
ἔχν αἰσθανθώσιν.

κῆ'

οὖτας ἐάν τὴν δύναμιν
ἀκούσουσι τῶν πτερύγων
οἱ ἀστοί, τὸ κτύπημα
τῶν βροντῶν ὑπερήφανοι
καταφρογοῦσι.

λ'

Πεφιλημένα θρέμματα
Ωκεανοῦ, γενναῖα,
καὶ τῆς Ἑλλάδος γγήσια
τέκνα καὶ πρωτοστάται
Ἐλευθερίας.

λα'

χαίρετε σεῖς καυχήματα
τῶν θαυμασίων (Σπετζίας,
Γδρας, Ψαρῶν) σκοπέλων,
ὅπου ποτὲ δὲν ἀραῖε
φόβος κινδύνου.

λβ'

Κατευοδοίτε! Ὁρμήσατε
τὰ συναγμένα πλοῖα,

ὦ ἀνδρεῖοι! σκορπίσατε
τὸν στόλον, κατακαύσατε
στόλον βαρβάρων.

λγ'

Τὰ δειλὰ τῶν ἔχθρων σας
πλήθη καταφρογήσατε.
τὴν κόμην πάντα ὁ θρίαμβος
στέφει τῶν ὑπέρ πάτρης
κινδυγευόντων.

λδ'

Ὦ ἐπουράνιος χεῖρα!
Σὲ βλέπω κυβερνοῦσαν
τὰ τρομερὰ πηδάλια,
καὶ τῶν ἥρωών γέ πρωραι
ἴδού πετάουν.

λε'

Ιδού κροτοῦν, συντρίβουσι
τοὺς πύργους θαλασσίους
ἔχθρων ἀπείρων· σκάφη,
ναύτας, ιστία, κατάρτια
ἡ φλόγα τρώγει.

λστ'

καὶ καταπίνει ἡ θάλασσα
τὰ λείψανα· τὴν γίκην
βψωσ', ὦ λύρα· ἀν ἥρωες
δοξάζωνται, τὸ θεῖον
φιλεῖ τοὺς ὄμηνους.

λεβ'

Οθωμανὲ ὑπερήφανε,
ποῦ εἰσαι; νέον στόλον
φέρε, ὦ μωρέ, καὶ σύναξε·
νέαν δάφνην οἱ Ἑλληνες
θέλουν ἀρπάξειν.

ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΡΤΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΦΑΝΙΑΣ ΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΔΙΕΤΘΩΝΗΣ: ΑΝ.ΚΑΟΥΑΝΗΣ ΦΛΟΣΟΦΙΑΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΛΟΣΟΒΙΑΣ
ΕΡΕΦΑΝΙΑΣ ΦΛΟΣΟΦΙΑΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΛΟΣΟΒΙΑΣ

ΛΥΡΙΚΑ

ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΑΛΒΟΥ ΤΟΥ ΖΑΚΥΝΘΙΟΥ

ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ 1826

AU GÉNÉRAL LAFAYTTE

Le jour où vous exposiez votre vie en Amérique, vous ne combattiez pas uniquement pour l'indépendance de ce pays; les principes de justice et de morale sur lesquels les peuples doivent fonder leur prospérité, étaient encore devant vos yeux.

Général, c'est pour la même cause que nous combattons. Votre âge vous empêche de montrer votre épée aux barbares qui nous ont opprimés pendant quatre siècles; mais puisse la mémoire de vos actions faire naître de généreux sentimens dans l'âme de celui qui pourrait marcher sur vos traces.

Trop pauvres pour pouvoir alimenter nos armées et nos flottes, privés de toute institution pour consolider notre liberté, sans armes pour garnir nos rochers, luttant contre un ennemi toujours battu et toujours renaissant, entourés de pièges par les gouvernemens chrétiens qui se sont fait les alliés

des ennemis de l'*Evangile*, attaqués par les offres perfides d'une protection que notre peuple ne demande pas, succomberons-nous? Non, général; Dieu et notre désespoir nous soutiennent. Une nation qui, tout entière, regarde ses adversaires avec mépris, son tombeau avec indifférence, ne peut être vaincue. La Grèce, fût-elle couverte d'ossemens et de cendres, ne manquera pas de vengeur; l'Europe indignée étendra sa main sur nos ruines, et son serment fera pâlir ceux qui ont conspiré notre perte.

Je quitte la France avec regret; mon devoir m'appelle dans ma patrie, pour exposer un cœur de plus au fer de Musulmans; et je rédirai aux étrangers qui se trouvent parmi nous, qu'il y a eu une lutte en Amérique et un Lafayette comblé des bénédictions du peuple qu'il a secouru avec tant de désintéressement.

A. KALVOS

E.Y.Διατάκτη
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

I Η ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΗ ΜΟΥΣΕΑ

Στροφή α'.

Ἐὰν τὰ ποσειδώνια
κύματα τὸν αὐθάδη
ναύτην ἀπομακρύνωσιν
ἀπὸ τὴν πάτριον νῆσόν του
πρὶν ἔλθῃ ἢ νύκτα·

β'.

μὲν ψυχὴν πικραμένην
δρῦδος ἐπὶ τὴν πρύμνην,
βλέπει ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν
τὴν ἡσυχίαν χυμένην
καὶ ἐσπέριον σκότος·

γ'.

βλέπει τὰ περιπόθητα
βουνά καὶ τὰ χωράφια
τῆς γλυκερᾶς πατρίδος
κεχρυσωμένα ἀκόμα
ἀπὸ τὸν ἥλιον.

δ'.

Ἄλλ' ἦδη εἰς τὰ ἔρεβώδη
λουτρὰ βάθεα τῆς δύσεως
τοῦ λαμπροῦ βασιλέως
τῶν δέρων ἔβιούτησεν
ἢ ἐσχάτη ἀκτῖνα.
ε'.

Kai ἀλάζει, ιδού, ἀμαυρώνεται
τῆς νῆσου ἢ ράχη, ὡς πρόσωπον
νέας, δρφανῆς παρθένου,
νύρδην ὅπδ τὸ σύγνεφον
τῆς δυστυχίας.
στ'.

Τὰ λυπηρένα ὄμμάτια του
τότε ἀν σηκώσῃ δὲ καύτης,
βλέπει ἐπάνω εἰς τὴν χώραν του
τρέμον καὶ μεσουράνιον
τὸ πρωτον ἀστρον.
τέττα'.

Οὗτως ἀν χάσῃ δὲ ἀνθρωπος
τὸ φῶς, καὶ τὸν σκεπάσῃ

μακάριον σκότος, βλέπομεν
ἐπ' αὐτὸν ἀγατέλλον
ἀστρον ἐλπίδος.
η'.

Ω Βύρων· δὲ θεοπέσιον
πνεῦμα τῶν Βρεττανῶν,
τέκνον Μουσῶν καὶ φίλε
ἀμοιρε τῆς Ἐλλάδος
παλλιστεφάνου·
θ'.

πλεγμένα μὲ τὰ φύλλα
τοῦ μυστικοῦ Ἐλικῶνος,
τῆς Ὑγείας τὰ ρόδα
χθὲς θαυμασίως ἐστόλιζον
τὴν κεφαλήν σου.
ι'.

Χθὲς τὸν οὐράνιον ἔτρεχε
δρόμον δὲ ἥλιος· χύνων
τὰς πλέον λαμπρὰς ἀκτῖνας,
τὸ μέτωπόν σου ἀντέστραπτεν
ὡς ἀθαγάτου.
ια'.

Σήμερον κεῖσαι, ὡς εὔφορος
πολύκλωνος ἐλαία
ἀπὸ τὸ βίσιον φύσημα
σκληρῶν ἀνέμων κεῖται
ἐκριζωμένη.
ιβ'.

Σήμερον κεῖσαι, δὲ Βύρων.
Καὶ ποῦ τὰ ἔνθεα ἔπη,
ποῦ εἰναι τώρα τὰ σύμμετρα
πτερόεντα φωνήεντα,
Καστάλιε κύκνε;
ιγ'.

Θαυματουργοὶ φυσήσατε
πνοαι τοῦ παραδείσου·
σηκώσου, δὲ Βύρων, τίναξον
μακρὰ ἀπὸ σὲ τὸν ἀωρον
μόρσιμον ὅπνον.

II

ΕΙΣ ΨΑΡΑ

Στροφή α.

Ἐρατεινή, γλυκεῖα
θυγάτηρ Ἄπειρονος,
πόσσου, ω χρυσοβλέφαρος,
πόσσου δεκτή και γόστιμη
φέγγεις, ω ήμέρα.

β'.

Ἐλεύθερος η δοῦλος
της χρησιμεύει ἀν εἶναι,
μόνον δὲς ζῆσῃ δ ἄγθρωπος
δι τι εἶναι η γῆ παράδεισος
και η ζωὴ μία.

γ'.

Δεῦτε, ἐν ώ τὰ τῆς Κύπριδος
δάκτυλα μυρισμένα
τὰς χορδὰς κολακεύωσι,
και η τρυφερὰ κιθάρα
τὸν κόσμον θέλγῃ,
δ'.

τρέξατε σεῖς, ω ἀμέριμνα
πλήθη λαῶν τὸν μέγαν
μελίφρονα ἀμφορέα
τοῦ Βασσαρέως ἀδράξατε
νέοι και παρθένοι.

ε'.

Μὲ χιτῶνα σιδώνιον,
μὲ σάνδαλα χρυσόδετα,
χοροβατούντες ψάλατε
η τὴν στροφὴν τὴν λέσβιον
η τέλον μέλος.—

σε'.

Φθάνει τώρα τὸ κέρασμα,
φθάνει δ χορδὸς και τ' ἄσμα.
κάθε τίδονή τὸ μέτριον
ἐὰν ἀγαπῇ, δὲς προσφύγωμεν
εἰς χαρὰν ἀλληγ.

ζ'.

Ἐδὼ ὑπὸ τὸν πολύφυλλον
και δροσερὸν κεδρῶνα
ἔλατε, δὲς ἀναπαύσωμεν
τὸ κορμί μας και δὲς ἔχωμεν
τ' ἄγθη διὰ στρῶμα.

η'.

Ἐνα φιλὶ ... κ' ἔν' ἄλλο...
Ἐρωτα, τρέξε, ἐξάπλωσον
αἰώνια τὰ πτερά σου,
σκέπασον τὸ μυστήριον
τῆς ἑορτῆς σου.

θ'.

Οὖτω, καθὸ η ταχύπους
Τρις λάμπει και ἀβίαστος
μὲ τὰ ζεφύρια πνεύματα
φεύγει, δι' ἐμᾶς ἀδιάκριτοι
φεύγουν η ήμέραι. —

ι'.

Ἀναισχυντα φρονήματα
τῶν ἀγενέων ἀγθρώπων.
ὕμνοι μανίας, ποὺ ἐφύγατε
ἀπὸ τὰ δόδοντα τοῦ "Ἄδου,
στίχοι 'Ερινύων.

ια'.

ἄν τῆς δικαιοσύνης
περιβλαστῇ τὸ σκῆπτρον,
ἄν φιλάνθρωπον φύσημια
εἰς τὴν καρδίαν εἰσπνέη
τῶν βασιλέων.

ιβ'.

ἄν η ἀρετὴ κι' δ ἐλεύθερος
νόμος ὡς ἄγια χρήματα
εἰλικρινῶς λατρεύωνται,
τότε, καθὸ δ Παράδεισος,
δίδει η γῆ ρόδα.

ιγ'.

Άλλ' η ζωὴ και τότε
δὲν εἶναι διὰ τὸν βλέποντα
ἄγθρωπον τοὺς ἀστέρας
ἄλλο, παρὰ προσίμιον
ἀθανασίας.

ιδ'.

Ίδού τὰ πολυτάραχα
κύματα τῆς θαλάσσης
ἴδού, ίδού τῶν ἀμώμων
Ψαρῶν δικαιοτάτων
η τραχεῖαι πέτραι.

τε'.

Αδτοῦ καμμία κιθάρα
φθοροποιός, σχις δρυια,
σχις κρότος Μαινάδων,
οὗτ' Ἐρωτος παιγνίδια
τὸν γοῦν συγχίζουν.

ιετ'

Ἄλλ' ώς, κατὰ τὸ βράδυ
τὸ θεριγνόν, ἀνάπτονται
ταχεῖαι, συχναὶ ἡ δλύμπιαι
ἀστραπαὶ καὶ θεριβῶνοισι
τοὺς δόσιπόρους,

ιετ'

οὕτως τὰ μὲν θηκάρια,
σωρηδὸν ἔρριμμένα,
κρύπτουν τὴν γῆν, τοὺς βράχους
ὅπερ σιδηροχάριμης,
ἄφοβος Ἀρης

ιητ'

κινεῖ τὴν γῆσσον. Χίλια
πολέμου χάλκεα δργανα
βροντοῦν· εἰς τὸν ἀέρα
τῶν ξέφων μύριαι γλωσσαὶ
λάρμασιν, κλονοῦνται.

ιθ'

Μία βοή σηκώνεται,
μία μόνη ἐπιθυμία,
καὶ, ὥσπερ ἀντίνα οὐράνιος,
ώς φλόγα εἰς δάση εὐάνεμα
καίει τὰς καρδίας:

ΕΡΓΟΤΗΜΑΤΙΚΗ ΤΟΜΕΑΣ ΕΠΑΝΕΠΙΦΑΝΕΙΑΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΑΙ ΒΙΝΤΕΟΥ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΝΟΥ Θ. ΠΕΤΣΙΟΥ

κ'.

«Τιπέρ γονέων καὶ τέκνων,
» νπὲρ τῶν γυναικῶν,
» νπὲρ πατρίδος πρόκειται
» καὶ πάσης τῆς Ἑλλάδος
» δοιος ἀγῶνας.
κα'.

» Θαλπτήριον τῆς ἡμέρας
» φῶς, διὰ πάντοτε χαῖρε·
» καὶ σεῖς, διποὺ εὐφραίνετε
» μὲ φωνὴν ἡδύσνειρον
» τῆς γῆς τὰ τέκνα,
κβ'.

» χαῖρετ', ἐλπίδες.—"Ηλθε
» τῆς Ἀγαρ τὸ οὐπερήφανον
» σπέρμα· ἐπάνω εἰς τὰς δχθας
» τῶν Ψαρῶν, ἀλαλάζον
» σφόδρα, κατέβη.
κγ'.

» Ω πατρίς, τὴν ἑκούσιον
» δέξου θυσίαν... Ἀστράπτει.
Σεισμὸς πολέμου ἀκούεται.
Τπὸ τύμβον ὑψήγορα
ἡρωες κοιμῶνται.

κδ'

Ἐπὶ τὸ μέγα ἐρείπιον
ἡ Ἐλευθερία δλόρθη
προσφέρει δύο στεφάνους·
εν' ἀπὸ γῆτηνα φύλλα
κι' ἄλλον ἀπ' ἀστρα.

III ΤΑ ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ

Στροφὴ α'.

Χλωρά, μοσχοβιολοῦντα
νησία τοῦ Αἰγαίου πελάγους,
εὐτυχισμένα χώματα,
δπού ἡ χαρά κ' ἡ εἰρήνη
πάντα ἐκατοίκουν!

β'.

Τί τὰ θαυμάσια ἐγίνηκαν
κοράσια σας, δπ' εἰχαν
ψυχὴν σὰν φλόγα, χειλη
σὰν δροσισμένα ρόδα,
λαιμὸν σὰν γάλα;

γ'.

Στὰ πλούσια περιβόλια σας
βασιλικὸς καὶ κρίνοι
ματαίως ἀνθίζουν· ἔρημα,
οὐτ' ἔνα χέρι εὑρίσκεται
νὰ τὰ πατίζῃ.

δ'

Τὰ δάση, τὰ λαγκάδια σας,
ὅπου γῆ φυναι ἀντιβόσουν
τῶν κυνηγῶν, σωπῶσι·
σκύλοι ἔκει τώρα ἀδέσποτοι
μόνον βαυτίζουν.

ε'

Ἐλεύθερα, ἀχαλίνωτα
μέσα εἰς τ' ἀμπέλια τρέχουν
τ' ἄλογα, καὶ εἰς τὴν ράχην τους
τὸ πνεῦμα τῶν ἀνέμων
κάθεται μόνον.

ετ'

Εἰς τὸν αἰγιαλὸν
ἀπὸ τὰ οὐράνια σύγνεφα
ἀφρίως καταβαίνουν
κραυγάζοντες οἱ γλάροι
καὶ τὰ γεράκια.

ζ'

Βαθὺα εἰς τὴν ἄμμον βλέπω
χαραγμένα πατήματα
ζώντων παιδιῶν καὶ ἀνθρώπων·
ὅμως ποὺ εἶναι οἱ ἀνθρώποι,
ποὺ τὰ παιδία;

η'

Φρικτόν, θλιψερὸν θέαμα
τριγύρω μου ἔξανοίγω·
ποίων εἶναι τὰ σώματα
ποὺ πλέουσ' εἰς τὸ κῦμα;
ποίων τὰ κεφάλια;

θ'

Αὐγεριναὶ τοῦ ἥλιου
ἀκτῖνες τὶ προβαίνετε;
Τάχα ἀγαπάει γὰρ βλέπη
ἔργα ληστῶν τὸ μάτι
τῶν οὐρανίων;

ι'

Δημιουργὲ τοῦ κόσμου,
πατέρα τῶν ἀθλίων
θυητῶν, ἀν Σὺ τοῦ γένους μας
ὅλου ζητεῖς τὸν θάνατον,
ἀν Σὺ τὸ θέλης·

ια'

τὰ γόνατά μου ἐμπρός Σου,
νά, πέφτουν· τὸ ὑπερήφανον
κεφάλι μου, ποὺ ἀντίκρυ
τῶν βασιλέων ὑψώνετο,
τὴν γῆν ἐγγίζει.

ιβ'

Ίδοù εὐλαβεῖς οἱ "Ελληνες
σκύπτουσιν δλοι· πρόσταξε,
κ' ἐπάνω μας ἀς πέσωσιν
γῆ φλόγες τῆς ὁργῆς Σου,
ἄν Σὺ τὸ θέλης.

ιγ'

Πλὴν πολυέλεος εἴσαι,
καὶ βοηθὸν Σὲ κράζω...
Βλέπω, βλέπω εἰς τὴν θάλασσαν
πετώμενον τὸν στόλον
ἀγρίων βαρβάρων.

ιδ'

Κύτταξε πῶς ὁ ἥλιος
χρυσώνει τὰ πανιά των·
κύτταξε πῶς τὸ πέλαγος
ἀπὸ σπαθιῶν ἀκτίνας
τρέμον ἀστράπτει.

ιε'

Απὸ τὰς πρύμνας χύνεται,
γερμίζων τὸν ἀέρα
κρότος μυρίων κυμβάλων,
καὶ μέσα ἀπὸ τὸν θόρυβον
φάλματα ἐκβαίνουν:

ισ'

« Στάζουσι τὰ μαχαίρια μας
» ἀπὸ τὸ αἷμα ἀκάθαρτον
» τῶν χριστιανῶν· πρὶν πήξῃ,
» ἐλάτε, ἐλάτε εἰς νέον
» αἷμα ἀς τὰ πλύνωμεν.

ιζ'

» Ἐλάτε νὰ ζεστάσωμεν
» τὰ χέρια μας στὰ σπλάγχνα
» δσων θυσίας προσφέρουσιν
» εἰς τὸν Σταυρόν, καὶ σέβονται
» Ἀγίων εἰκόνας.

ιη'

» Ἐλάτε, ἐλάτε· ὁ κόπος
» ἀν μᾶς καταδαμάσῃ,
» ἐπὶ σωρούς σφαγμένων
» καθίζοντας, ἀνάπαυσιν
» θέλομεν εῦρει.

κθ'.

- » Τὰ ρόδα τῆς Ἑλλάδος
- » εἰς τ' αἷμά της βαμμένα
- » θέλει φανοῦν τερπνότατον
- » δῶρον τῶν γυναικῶν μας,
- » κ' ἔργον ἡρώων.

κ.

Σκληρά, δειλάς ἀγαθέματα
τῆς ποταπῆς Ἀσίας,
ἔργον ἡρώων, ναι, βέβαια,
-ποτος τὸ μηφιβάλλει; - οὐ πάρχει
τὸ τρόπαιόν σας,
κα'.

"Ἐργον ἡρώων, ἀν σφάξητε
ἀδύνατα παιδία·
ἔργον ἡρώων, ἀν πνίξητε
τὰς τρυφεράς γυναικας
καὶ τὰ γερόντια.

κβ'.

"Ιδοὺ καὶ ἄλλα νησία
τὴν λόσσαν σας προσμένουσι·
πόλεις ιδού καὶ ἀλίκτυπος
ἔρχεται κατοικημένη
ἀπ' ἔθνη ἀθῆναι.

κγ'.

Διὰ σᾶς ἡρώων κοπάδια,
δὲν φθάνει ἡ Χίος, ἡ Κύπρος·
τῶν Κυδωνιῶν δὲν φθάνουσι
τῆς Κάσσου καὶ τῆς Κρήτης
ἡ κατοικίαι.

κδ'.

"Αμμετε, μὴν ἀφήσετε
ζῶντα κανένα· ἀπ' αἷμα
τὰ Αἰγαῖα νερά βαμμένα,
κύματα· ἀς ἔχουν γέμοντα
ἀπὸ σφαγάδια.

κε'.

"Ω Ἑλληνες, ω θεῖαι
ψυχαί, ποὺ εἰς τοὺς μεγάλους
κινδύνους φανερώνετε
ἀκάμιαντον ἐνέργειαν
καὶ διψηλήν φύσιν!

κστ'.

Πώς ἀπὸ σᾶς καμμία
δὲν τρέχει τώρα; πῶς
καὶ μέσα εἰς τὰ πλεόμενα
δὲν ρίχγεσθε καράβια
τῶν πολεμίων;

κζ'.

Πώς, πῶς τῆς ταλαιπώρου
πατρόδος δὲν πασχίζετε
νὰ σώσητε τὸν στέφανον
ἀπὸ τὰ χέρια ἀνδραία
ληστῶν τοσούτων;

κη'.

Εἶναι πολλὰ τὰ πλήθη των
καὶ φοβερά εἰς τὴν ὅψιν,
ἄλλ' ἔνας Ἑλλην δύναται,
ένας ἀνδρας γενναῖος
νὰ τὰ σκορπίσῃ.

κθ'.

"Οποιος τὴν δάφνην θέλει
ἀθάνατον τῆς δόξης,
ὅποιος δάκρυα διὰ τ' ἔθνος του
ἔχει, διὰ δὲ τὴν μάχην
νοῦν καὶ καρδίαν,

κι'.

Ἄς ἔκβη αὐτός.— Νά, βλέπω,
ταχεῖαι, ως τ' ἀπλωμένα
πτερά τῶν γερανῶν,
ἔρχονται δύο κατάμαυροι
τρομεραὶ πρῶραι.

κα'.

Παύει ώς τόσον δὲ κρότος
τῶν μουσικῶν δργάνων·
τ' ἀγαρηγὰ τραγούδια
πάνουν καὶ τὰ οὐπερήφανα
βλάσφημα μέτρα.

κβ'.

Μόνον ἀκούω τὸ φύσημα
τοῦ ἀνέμου, διοù περγωντας
εἰς τὰ κατάρτια ἀνάμεσα
καὶ εἰς τὰ σχοινία σχισμένος
βιάιως σφυρίζει.

κγ'.

Μόνον ἀκούω τὴν θάλασσαν,
ποὺ ώσαν μέγα ποτάμι,
ἀνάμεσα εἰς τοὺς βράχους
κτυπώντας μυρμυρίζει
γύρω εἰς τὰ σκάφη.

κδ'.

Νά γή κραυγαὶ καὶ δὲ φόβος,
νά γή ταραχὴ καὶ γή σύγχυσις
ἀπὸ παντοῦ σηκώνονται,
καὶ ἀπλώνουν πολυάριθμα
πανία νὰ φύγουν.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΡΕΤΙΚΟΥ ΛΟΓΟΦΑΡΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΛΑΖΑΡΙΔΗ Θ. ΠΕΤΣΙΟΥ